

Glimmer og gråstein

AV STEIN ARNE NISTAD, nistad@gazette.no

"STONE ROSE"

OLA GJEILO (2L)(SACD 5.1 + CD)

Det kan sies mye om denne innspillingen både ut fra et musikalsk og teknisk perspektiv. Ola Gjeilo er nordmann så god som noen, men bor for tiden i Beverly Hills. Han byr på en slags pianobasert musikk som både føles løs og ledig. Den oppleves nesten improvisert, men samtidig arrangert.

Med andre ord oppfatter jeg han som en slags lett

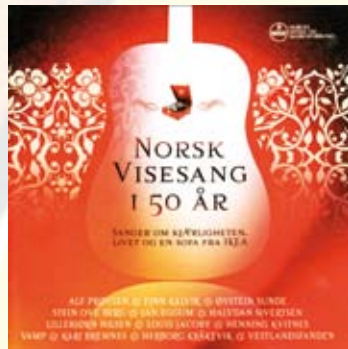
tøylet Keith Jarrett. Både uttrykket og formen fungerer utrolig bra. Det er lekent, melodøst og variert. At Gjeilo er en musiker av format demonstrerer han til fulle. Hans USA-eksil til tross - platen er innspilt i Sofienberg kirke. Medvirkende er Tom Barber på flygelhorn, David Coucheron på fiolin og Johannes Martens på cello. Resultatet er en helstøpt musikalsk kvalitetsutgivelse, som det er godt å lytte til. Ola Gjeilo byr på meditativ musikk, som kan bringe deg til nye landskap.

Produksjonen som sådan holder generelt sett meget høyt nivå. Plateselskapet 2L er faktisk i ferd med å etablere seg som en solid bidragsyter når det gjelder høykvalitetsinnspillinger i flere formater. CD'en er derfor en hybridplate med to lag. Et lag er vanlig to kanals stereo, mens det andre er et 5.1 SACD-lag. I vanlig stereo fungerer utgivelsen svært bra tatt i betraktning av at dette er pianobasert musikk som det ofte kan være vanskelig å spille inn og gjengi troverdig. Til tross for mine begrensede testmuligheter når det gjelder flerkanalslyd så opplevde jeg at produksjonen er oppsiktsvekkende bra også i 5.1. Jeg testet den på et relativt ordinert oppsett. Likevel fremsto både instrumenter og rom forbausende troverdig og naturlig. Med andre ord er "Stone Rose" en utgivelse som absolutt er verdt å teste ut – først og fremst på grunn av de musikalske, men også på grunn av de lydmessige kvalitetene og mulighetene.

"NORSK VISESANG I 50 ÅR" DIV ARTISTER (MCMUSIC)

For slike samlinger, som dette, er problemet nesten alltid det samme. Hvorfor er den sangen med – og ikke den? Og hvorfor er den artisten med i det hele tatt – mens andre er utelatt? Femti år er lang tid. Å male et musikalsk portrett av en så lang periode er både en ambisiøs, men ikke minst nesten umulig oppgave. Selv med tre CDer og hele 60 spor tilgjengelig blir det likevel

altfor lite plass og det meste må velges bort! Denne samlingen er lagt opp kronologisk. Det starter med gamle visesangere som var travere på ønskekonserten i en tid hvor NRK hadde monopol i eteren. Da skjedde det ingenting av musikalsk interesse etter klokken 24.00 i NRK. De la inn årene og lot det bli helt stille. Var det rart at vi tydde til mellombølgen og radio Lux? Neste epoke kom med viseklubben Dolphin som fostret en helt ny generasjon visesangere med Lillebjørn Nilsen, Finn Kalvik og Øystein Sunde

i spissen. Så kom nye tiår og nye artister – med nye låter og nye innfallsvinkler. Alle var likevel godt forankret i den samme tradisjonen. Kari Bremnes, Bjørn Eidsvåg og Vidar Johansen og de fleste vi kjenner er med. Fellesnevneren er sanger hvor teksten i minst like stor grad som melodiene er hovedpoenget. Ringen i norsk visetradisjon ble på en måte sluttet med etableringen av Josefine viseklubb i 1995. Her holdes fortsatt tradisjonen i hevd, med hyggelige konserter i et hyggelig miljø hver fjortende dag. Viser er på en måte folkelighet og hygge og budskap og mening i en og samme pakke. Derfor synes jeg femtiårs-samlingen er en fin reise. Vi møter artister vi nesten hadde glemt, og sanger vi ikke har hørt på en stund som likevel er en del av kulturen og premisene for både politiske bevegelser og ekte engasjement og kjærlighet. Som for eksempel Sverre "Sami ednan" Kjeldsbergs Ellinors vise med strofen: "Jeg drømmer om ei anna tid, der ingen folk er fattige eller rike". I all sin enkelhet formidler den det ideologiske grunnlaget for seksti og syttitallets politiske idealisme og opprør. Seksti sanger er mye å fordøye og alt føles kanskje ikke like relevant. På den annen side formidler samlingen en kulturell arv, som det nesten ville vært umulig å få oversikt på egenhånd. Derfor har "redaktøren" gjort en fin jobb som gjør at det er mye hygge og verdifullt å lytte til. Naturlig nok varierer den tekniske kvaliteten – men det låter til tider riktig fint. Som alltid er det spennende å høre gamle sanger i nye omgivelser. Dette er absolutt en samling å få med seg og vel verdt pengene.

"FILLEFLABDEN SYNG"

ROLF MEN ROLF (NORCD)

Det er mulig at jeg er utrolig barnslig. Faktum er at jeg synes denne utgivelsen er noe av det mer spennende jeg har hørt på lenge. Problemet er at dette visstnok skal være en barneplate! Det gjør meg litt usikker på hvordan jeg skal angripe "verket" som etter min mening fungerer særdeles bra både musikalsk og tekstmessig. Det kommer

trolig av at det i bunnen ligger en solid kvalitet både musikalsk og tekstmessig. Det musikalske er ivaretatt av Rolf Stensland, som døde i 2007 før prosjektet var fullført. Multikunster og "NorCd"-himsel Karl Seglem har produsert platen og bidrar også på saksofon. Tekstene er skrevet av forfatter Rolf Sagen som er grunnlegger og daglig leder av Skrivekunstakademiet i Bergen. Tekstene er tilsynelatende skrevet for barn, men Sagens språklige talent gjennomsyrrer til de grader prosjektet. Derfor tror jeg de aller fleste med litt språk- og poesiforståelse virkelig vil ha glede av tekstene. Her er det en befriende enkelhet – og dybde. Sagen leker med ord, lager ordspill og formidler underfundige historier. Med andre ord er dette en utgivelse som passer for barn i alle aldre. Personlig slår det meg at kvalitet hverken er alder- eller sjangeravhengig. Når håndverk og kunst forenes på dette viset, så spiller det ingen rolle om det i utgangspunktet er laget for barn. Spørsmålet kan imidlertid være om dette er en voksenplate for barn, en barneplate for voksne eller en barneplate for barn. Mest sannsynlig er det et musikalsk kinder-egg – tre ting på en gang. Og lyden. Den er praktfull. "Filleflabben syng" er litt småsært, men du og du som jeg liker det. Årets mest positive og uventede overraskelse.

